

Ydinkysymys: rakkautta vai itsekkyyttä?

”– älä pelkää, minä olen sinun kanssasi! Älä arkana pälyile ympärillesi – minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vakaalla, lujalla kädelläni.” (Jes. 41:10.)

Avaintekstit:

Luuk. 19:41–44;
Matt. 23:37, 38;
Hepr. 11:35–38;
Ilm. 2:10;
Ap. t. 2:44–47;
Joh. 13:35.

Kuvitellaan, että olet paimen, joka hoidat vuohiasi Öllymäen rinteillä, joilta on näkymä alas Jerusalemin kaupunkiin. Kuulet ääniä. Tunnistat heti Jeesuksen äänen. Kun laskevan auringon säteet heijastuvat temppeleistä ja saavat lumivalkoiset marmoriseinät hehkumaan entistä upeammin, Jeesus sanoo painokkaasti: ”Totisesti: kaikki revitään maahan, tänne ei jää kiveä kiven päälle.” (Matt. 24:2.) Opetuslapset ovat hämmentyneitä, ja niin olet sinäkin. Mitä Jeesus mahtoi tarkoittaa näillä sanoilla? Miten sanat liittyvät maailmanloppuun, josta Jeesuksen opetuslapset kysyivät?

Uppoudut kuuntelemaan, kun Jeesus mestarillisesti liittää Jerusalemin tuhoon johtavat tapahtumat niihin, jotka toteutuvat juuri ennen hänen paluutaan. Jerusalemin tuho on esikuva siitä strategiasta, jolla Paholainen sekä pettää että tuhoaa Jumalan kansaa lopun aikana. Jeesuksen opetus Matteuksen evankeliumin 24. luvussa antaa Jerusalemin kukistumisen kuvailun kautta selviä suunta- viivoja viimeisten päivien tapahtumista.

Me tutkimme Paholaisen kaksitahoista strategiaa sekä pettää että tuhota Jumalan kansaa. Sen, mitä Paholainen ei pysty vainon avulla saavuttamaan, hän toivoo saavuttavansa ihmisille tarjoamiensa kompromissien avulla. Mikään ei ikinä tule Jumalalle yllätyksenä. Jopa kaikkein haastavimpina aikoina hän varjeelee kansaansa.

Tämä tutkistelu, joka perustuu *Suuri taistelu* -kirjan lukuihin 1 ja 2 (Alfa ja omega, osa 7, luvut 1 ja 2), on sapatiksi 13.4.2024

VAPAHTAJAN SÄRKYNYT SYDÄN

Kun Jeesus istui Öljymäellä katsellen Jerusalemiä, hänen sydämensä särkyi. Johannes sanoo: "Hän tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan." (Joh. 1:11.) Jeesus teki kaikkensa pelastaakseen kansansa Jerusalemin tulevalta tuholta. Rakkaudessaan hän vetosi heihin toistuvasti, jotta he kääntyisivät ja hyväksyisivät hänen armokutsunsa.

Lue Luuk. 19:41-44; Matt. 23:37, 38 ja Joh. 5:40. Mitä tekstit kertovat Jeesuksen asenteesta kansaansa kohtaan ja kansan suhtautumisesta hänen rakastavaan ja armolliseen kutsuunsa? Mitä ne paljastavat Jumalan luonteesta?

On vaikea ymmärtää Jerusalemin tuhoa Jumalan rakastavan luonteen valossa. Kymmenettuhannet kuolivat, kun Titus johti armeijansa kaupunkia vastaan. Jerusalem tuhoettiin. Miehiä, naisia ja lapsia teurastettiin. Missä Jumala oli, kun hänen kansansa kärsi? Vastaus on selvä, mutta sitä ei ole helppo täysin ymmärtää. Hänen sydämensä oli särkynyt. Hänen silmänsä olivat täynnä kyyneleitä. Vuosisatojen ajan hän oli ojentautunut kansansa puoleen. Kapinoimalla Jumalaa vastaan kansa menetti hänen suojeluksensa. Jumala ei aina puutu asioihin estääkseen valintojemme seurauksia. Hän sallii kapinan luonnollisten seurausten tapahtua. Jumala ei aiheuttanut viattomien lasten teurastusta Jerusalemin hävityksessä; heidän traaginen kuolemansa oli Paholaisen teko.

Paholainen iloitsee sodasta, sillä se sytyttää ihmiset raivoisaan kiihkoon. Kautta vuosisatojen hänen tarkoituksensa on ollut pettää ja tuhota ja syyttää sitten Jumalaa omista pahouksista teoistaan.

Lue Matt. 24:15-20. Minkä ohjeen Jeesus antoi kansalle pelastaakseen heidät Jerusalemin tuholta?

Valtaosa Jerusalemissa vuonna 70 jKr. asuvista kristityistä oli juutalaisia. Jumala halusi varjella mahdollisimman monia kansastaan. Siksi hän antoi ohjeen, että kun Rooman armeija lähestyisi, heidän oli paettava.

Meidän pitäisi katsoa tapahtumia Jumalan rakastavan luonteen valossa. Miksi tämä on hyvä neuvo?

KRISTITYT VARJEL- LAAN

Jumalan armo, kaitselmus ja ennalta näkeminen paljastuvat selvästi Jerusalemin tuhoon johtaneissa tapahtumissa. Rooman armeijan komentaja Cestius Gallus joukkoineen piiritti kaupunkia. Odottamatta he kuitenkin vetäytyivät, ja juutalaisten armeija ajoi heitä takaa ja saavutti suuren voiton.

Roomalaisten paetessa ja juutalaisten ajaessa heitä takaa Jerusalemin kristityt pakenivat Jordanjoen takana Peraiassa sijaitsevaan Pellaan. ”Tämä oli luvattu merkki, ja tässä vaiheessa kaikki, jotka olivat kuuliaisia Vapahtajan varoitukselle, saivat mahdollisuuden lähteä. Herra vaikutti niin, etteivät juutalaiset sen enempää kuin roomalaisetkaan estäneet kristittyjen pakoa kaupungista.” (ST2023 23.)

Lue Ps. 46:2 ja Jes. 41:10. Mitä jakeet kertovat Jumalan kaitselmuksellisesta huolenpidosta?

Jumala on kaikkivaltias ja hallitsee maailman tapahtumia omien perimmäisten tarkoitustensa toteuttamiseksi. Vaikka Jumala toisinaan muuttaa alkuperäisiä suunnitelmiaan ihmisten valintojen perusteella, hänen perimmäinen suunnitelmansa tälle planeetalle tulee toteutumaan. Tulee aikoja, jolloin Jumalan kansa kohtaa vaikeuksia, vainoa, vankeutta ja jopa kuoleman Kristuksen asian tähden. Kuitenkin haastavimpiinkin aikoihin, kun Paholaisen hyökkäykset vaikuttavat erityisen julmilla, Jumala tukee ja varjelee seurakuntaansa.

Lue Hepr. 11:35-38 ja Ilm. 2:10. Mitä tekstit paljastavat taistelustamme pahan voimia vastaan? Miten ne sopivat yhteen edellisessä kysymyksessä esitettyyn ajatukseen Jumalan varjeluksesta? Onko siinä jonkinlaista ristiriitaa, että Jumala suojelee joitakin ja joidenkin hän sallii kohdata suurta kärsimystä ja jopa marttyyrikuoleman Kristuksen asian tähden?

”Paholainen epäonnistui yrityksissään tuhota kristillinen kirkko väkivallalla. Suuri taistelu, jossa Kristuksen seuraajat antoivat henkensä, ei päättynyt näiden uskollisten lipunkantajien kaatuessa vartiopaikallaan. Heidän tappionsa oli voitto. Jumalan työntekijöitä surmattiin, mutta hänen työnsä eteni vakaasti.” (ST2023 29.)

**VAINON
KESKELLÄ
USKOLLINEN**

Kristinuskon alkuvuosisatoina seurakunta kasvoi nopeasti vangitsemisista, kidutuksesta ja vainoista huolimatta. Täynnä Pyhää Henkeä Kristukselle omistautuneet uskovat julistivat Jumalan sanaa. Ihmisten elämä muuttui ja kymmenettuhannet kääntyivät.

Lue Ap. t. 2:41; Ap. t. 4:4, 31; Ap. t. 5:42 ja Ap. t. 8:1-8. Miksi seurakunta kasvoi nopeasti?

Opetuslapset saivat osakseen uhkauksia (Ap. t. 4:17), vankeutta (Ap. t. 5:17, 18), vainoa (Ap. t. 8:1) ja jopa kuolemaa (Ap. t. 7:59; Ap. t. 12:2), mutta Pyhän Hengen voimassa he julistivat rohkeasti ylösnoussutta Kristusta, ja seurakunta kasvoi kaikkialla Juudeassa, Galileassa ja Samariassa (Ap. t. 9:31).

Helvetin linnakkeita ravisteltiin. Paholaisen kahleet murtuivat. Taikausko mureni ylösnousseseen Kristuksen voiman edessä. Evankeliumi voitti ylivoimaisilta näyttävistä vaikeuksista huolimatta. Opetuslapset eivät enää kyyristelleet ylähuoneessa. Pelko poistui kuin häipyvä varjo.

Usko täytti opetuslasten sydämet. Yksi välähdys ylösnouksesta Herrasta muutti heidän elämänsä. Jeesus antoi heille uuden syyn elää. Hän oli antanut heille lähetyksensä (Mark. 16:15) ja lupauksen: "Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka." (Ap. t. 1:8.)

Evankeliumia vietiin syrjäisimpiinkin kolkkiin (Kol. 1:23). Vaikka viimeinen opetuslapsista, Johannes, kuoli 1. vuosisadan lopussa, toiset tarttuivat totuuden soihtuun todistaakseen Kristuksesta. Plinius nuorempi, Rooman provinssin Bithynian kuvernööri, kirjoitti keisari Trajanukselle n. 110 jKr. Pliniuksen lausunto on merkittävä, sillä hän kirjoitti sen lähes 80 vuotta ristiinnaulitsemisen jälkeen. Hän kuvaili suorittamiaan oikeudenkäyntejä kristittyjen teloittamiseksi: "Sillä monia kaikkia ikä- ja yhteiskuntaluokkia sekä molempia sukupuolia edustavia ihmisiä joutuu vaaraan syytösten vuoksi, ja tämä tulee jatkumaan. Tämän taikauskon [kristinuskon] tartunta on levinnyt paitsi kaupunkeihin, myös kyliin ja maaseudulle." - Henry Bettenson, *Documents of the Christian Church* (New York: Oxford University Press, 2011), s. 4.

Hyökkäyksistä huolimatta seurakunta kasvoi nopeasti.

YHTEISÖSTÄ HUOLEHTI- MINEN

Alkuseurakunta kasvoi, koska sen jäsenet saarnasivat evankeliumia ja elivät sen mukaan. Uskovat ottivat mallia Kristuksesta, joka kulki ”joka puolella Galileaa”, ”opetti seudun synagogissa, julisti ilosanomaa Jumalan valtakunnasta ja paransi kaikki ihmisten taudit ja vaivat” (Matt. 4:23). Jeesus välitti syvästi ihmisistä, samoin alkuseurakunta. Epäitsekään rakkauden hengessä ihmisistä huolehtiminen yhdistettynä evankeliumin hyvän uutisen jakamiseen Pyhän Hengen voimassa teki suuren vaikutuksen maailmaan.

Lue Ap. t. 2:44-47, Ap. t. 3:6-9 ja Ap. t. 6:1-7. Vaikka olosuhteet vaihtelevat, mitä periaatteita tekstit välittävät aidosta kristinuskosta?

Uskovat ottivat mallia Kristuksesta, joka Pietarin sanoin oli voideltu ”Pyhällä Hengellä ja voimalla” ja joka ”kulki ympäri maata, teki hyvää ja paransi kaikki, jotka olivat joutuneet Paholaisen valtaan, sillä Jumala oli hänen kanssaan” (Ap. t. 10:38). Kristuksen seurakunta oli hänen ruumiinsa maan päällä, ja sekin ilmaisi näinä varhaisina vuosisatoina Kristuksen uhrautuvaa rakkautta ja huolta kärsivää ja särkynyttä ihmiskuntaa kohtaan. Uskovat olivat esimerkki Kristuksen myötunnosta.

Maailmassa raivoavassa suuressa taistelussa Paholainen haluaa turmella Jumalan kuvan ihmiskunnassa. Evankeliumin tarkoitus on palauttaa Jumalan kuva ihmiskuntaan. Ennallistamiseen kuuluu fyysinen, henkinen, emotionaalinen ja hengellinen parantuminen.

Joh. 10:10 Jeesus ilmoittaa suunnitelmansa meitä varten. ”Varas tulee vain varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkylläisen elämän.” Hän haluaa meidän olevan fyysisesti terveitä, henkisesti valppaita, emotionaalisesti vakaita ja hengellisesti eheitä.

Tällaisia ominaisuuksia tarvitaan ennen hänen paluutaan. Tätä maailmaa odottaa valtava kriisi. Jeesuksen ennustukset (ks. Matt. 24; Luuk. 21) lupaavat katastrofaalisia olosuhteita maan päälle ennen hänen paluutaan. Kun Kristus koskettaa meitä parantavalla armollaan, mekin haluamme koskettaa toisia Kristuksen kosketuksella, jotta hekin voivat tulla terveiksi. Jeesus lähettää meidät särkyneeseen maailmaan koskettamaan toisia hänen rakkaudellaan. Kristinuskolle oli ominaista kristittyjen rakkaus toisiaan ja yhteisöjään kohtaan.

RAKKAUDEN PERINTÖ

Lue Joh. 13:35 ja 1. Joh. 4:21. Mitä jakeet paljastavat Paholaisen Jumalan hallintoa vastaan esittämästä haasteesta? Mitä ne kertovat aidon kristinuskon olemuksesta?

Rakkaus oli kristittyjen yhteisöjen normi ensimmäisinä vuosisatoina. Tertullianus julisti: ”- - juuri tällaiset suuret rakkauten teot ovat muodostuneet joidenkin joukossa tuntomerkiksemme. He sanovat: ‘Katsokaa’, miten he rakastavat toisiaan - -’.” (Tertullianus, *Apologeticum*, Kirjapaja, Helsinki 2010, kappale 39, s. 116.)

Kun vuosien 160–265 jKr. välillä riehui kaksi tuhoisaa pandemiaa, kristityt astuivat esiin palvelemaan sairaita ja kuolevia osoituksena Jumalan rakkaudesta. Nämä kulkutaudit tappoivat kymmeniätuhansia ja jättivät kokonaisia kyliä ja kaupunkeja lähes tyhjiksi. Kristittyjen epäitsekäällä, uhrautuvalla, huolehtivalla ja rakastavalla palvelutyöllä oli valtava vaikutus väestöön. Ajan myötä tuhansista, sitten sadoistatuhansista ja lopulta miljoonista Rooman valtakunnassa tuli näiden epidemioiden aikana Jeesukseen uskovia. Rakkaus ja järjestäytyneet, epäitsekäs huolenpito sairaista ja kuolevista saivat monet ihaillemaan uskovia ja heidän edustamaansa Kristusta.

Rodney Starkin kirja *The Rise of Christianity* kuvaa näitä historiallisia tapahtumia. Toisen epidemian aikana kristillisestä yhteisöstä, joka oli edelleen vahvasti juutalaiskristillinen, tuli todellinen sairaanhoitajien armeija, joka huolehti kärsivän yhteisön perustarpeista.

”Toisen epidemian ollessa huipussaan noin vuonna 260 jKr. Dionysios kirjoitti pääsiäiskirjeessään pitkän kunnianosoituksen sankarillista hoitotyötä tehneille paikallisille kristityille, joista monet menettivät henkensä huolehtiessaan muista: ‘Useimmat kristityistä veljistämme osoittivat itseään säästelemättä rajatonta rakkautta ja uskollisuutta ajatellen vain toistensa parasta. Vaarasta piittaamatta he huolehtivat sairaista ja heidän tarpeistaan ja hoivasivat heitä Kristuksessa. Yhdessä sairaiden kanssa he tyynen onnellisina myös lähitivät tästä elämästä, sillä sairaut tartuttivat heihinkin taudin. Iloiten he kuitenkin kantoivat sairautensa ja hyväksyivät osakseen samat tuskat kuin lähimmäisillään.’” - Rodney Stark, *The Rise of Christianity* (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1996), s. 82.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Evankeliumi levisi ja sen vastaanottaneiden määrä kasvoi. Se saavutti jopa alueita, joille Rooman kotkalla ei ollut pääsyä. Kun pakanallinen virkavalta vaati vainoamista, yksi kristityistä sanoi vastalauseenaan: ’Kiduttakaa meitä, vääntäkää, tuomitkaa, repikää meitä: se näet todistaa viatotuutemme ja teidän syyllisyytenne. – Tästä teidän – julmuudestanne ei kuitenkaan ole mitään hyötyä.’ (Tertullianus, *Apologeticum*, Kirjapaja, Helsinki 2010, kappale 50, s. 142, 143.) Vaino osoittautuikin voimakkaaksi kutsuksi liittyä mukaan uskovien joukkoon. ’Mitä enemmän te lyötte meitä maahan, sitä enemmän meitä nousee: kristittyjen veri on siemen.’ (Sama.)” (ST2023 29.)

”Monia uskossaan heikkoja on suuresti hämmentänyt se jumalallisen sallimuksen salaisuus, että vanhurskaat ovat joutuneet kokemaan vainon tuskaa pahojen ihmisten käsisä. Jotkut ovat jopa olleet valmiita heittämään pois luottamuksensa Jumalaan, koska Jumala on sallinut pahimpien menestyä, ja heidän vuokseen jaloimmat ja puhtaimmat ovat kärsineet ja kokeneet kidutusta. Usein kysytään, kuinka oikeudenmukainen ja armollinen Jumala, joka on myös kaikkivaltias, voi sallia tällaista epäoikeudenmukaisuutta ja sortoa. Tämä on kysymys, jolla meidän ei kannata mieltämme vaivata. Jumala on antanut meille riittävät todisteet rakkautestaan, eikä meidän ole syytä epäillä hänen hyvyyttään, vaikka emme ymmärrä, kuinka hänen sallimuksensa toimii.” (ST2023 32.)

Keskustelunaiheita:

1. Mitä arvoa vainolla on? Miksi luulet Jumalan sallivan, että hänen kansansa toisinaan kärsii? Vaikka varhaisten vuosisatojen aikana vaino sai aikaan jotain hyvääkin, entä ne ajat, kun sillä ei saavuteta mitään hyvää? Miksi henkilökohtainen rakkautellinen suhde Jumalaan voi ylläpitää uskoamme tuollaisina aikoina?
2. Jos ystäväsi esittäisi sinulle seuraavan kysymyksen, mitä vastaisit: ”Missä Jumala on, kun minä kärsin? Jos hän rakastaa minua, miksi käyn läpi näin vaikeita aikoja?”
3. Miten paikallisseurakunnastanne voi tulla huolehtiva yhteisö, jolla on vaikutusta maailmaan? Keskustelkaa käytännön tavoista, joilla voitte soveltaa tämän viikon tutkistelusta oppimianne asioita?